

Đời người ngắn ngủi

Sau khi thi tú tài tôi phải xa gia đình để đi học xa, tôi chỉ chơi và quen với các bạn người bản xứ, họ theo truyền thống cơ đốc giáo hay tin lành. Ông Phật của tôi luôn được tôi ấp ủ trong tim và đôi khi tôi chạm được tới Người qua cái tượng bằng cẩm thạch nhỏ được má đeo trên cổ ngày xa quê.

Sang chơi phòng cô bạn thân cùng cư xá, tôi hay để ý đến câu trong kinh thánh mà cô trình trọng viết lên miếng giấy đẹp dán trên đầu giường: „Hạnh phúc người để luôn giờ chết trước mắt và ngày dọn mình sẵn luôn“ tôi thấy rất khó hiểu và cho rằng đây là một câu chẳng có ý nghĩa gì cả!.

Trong lứa tuổi mới lớn như tôi hay cô bạn ngày đó, với tầm nhìn đầy hứa hẹn về tương lai, mà lại đem cái chết ra trước mặt để nghĩ suy thì buồn lắm, yếm thế lắm, còn gì là nghị lực để tiến tới, vươn lên, nắm bắt được cái này thứ nọ, đúng là một ý nghĩ bi quan, chán đời, chịu thua....chỉ phù hợp với những người già nua, bệnh tật....Tôi đã nghĩ như vậy!

Và thú thật, cho đến bây giờ, nửa thế kỷ đã qua đi một cái vèo, thỉnh thoảng khi chợt nhớ đến câu viết đó, tôi thật sự vẫn chưa hiểu hay nhận ra ý nghĩa thâm sâu của nó, mà nếu đôi lúc hiểu được một khía cạnh nào đó thì tôi lại có ý không muốn đối diện với sự thật. Bởi lẽ, tôi cũng như số đông mọi người, Chết là một cái gì quá đau thương, một sự mất mát quá to lớn...Nhưng đây là một định luật, một sự thật, muốn hay không muốn, chúng ta, ai ai cũng phải đối diện với cái sự thật này!

Năm ngoái, qua sự ra đi đột ngột của L ở tuổi 51, tôi lại có thêm những lý lẽ cho sự suy tư về cái ngắn ngủi của cuộc đời, về giá trị thật sự của cuộc sống, về những gì mà ta có thể đóng góp, có thể làm cho mình và cho người ta thương, cho người thương ta, hay cho tha nhân trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy.

Và gần một năm nay, tôi phải ngậm ngùi chia tay thêm một vài người thân quen tình nghĩa nữa. Trẻ có, già có. Khỏe có, bệnh có. Sống đó, chết đó. Không thể ngờ...và tự nhiên, tôi cũng có giây phút tự hỏi; không biết lúc nào đến lượt mình đây?

Suy nghĩ mông lung về cái chết, tôi bỗng nhớ lại câu chuyện của người bạn vừa một đi dự đám tang của một cụ bà quen biết, bà ra đi sau một cơn bạo bệnh, bà đã được chăm sóc rất tận tình chu đáo bởi có cháu con bên cạnh. Bởi ngày trước bà là người có tiền của nên song song với sự chăm sóc cận kề của người thân cũng có đâu đó một chút gì dòm ngó đến gia tài của bà để lại, kèm theo những phiền não, hệ lụy theo sau. Tôi cũng không mấy để ý, nhưng bạn tôi và tôi đều cùng một suy nghĩ là chúng ta phải sống làm sao trong lúc tuổi còn chưa quá già, và cần phải làm gì cho mình, cho đời khi thời gian, khả năng và sức khỏe cho phép. Lòng bồng, không định hướng, khi cái chết bất ngờ đến, hoặc đợi đến lúc tuổi già sức yếu, đầu óc không còn minh mẫn, không còn kiểm soát được mình nữa thì dù có muốn cũng không thể làm gì được nữa, hay không cứu vãn, thay đổi được tình huống mình đang gặp phải.

Đặt mình vào chỗ đứng của vợ L....tôi sẽ chợt thấy trống vắng và rất cô đơn; tôi sẽ nhớ rất nhiều những ngày bên L; tôi sẽ nhớ cả những lúc chúng tôi giận hờn, cãi vã nhau kịch liệt...và tôi sẽ không ngờ rằng chính những lúc ấy cũng là những giây phút mà chúng tôi thật sự có nhau. Bây giờ đi đâu tôi sẽ đi một mình, lái xe một mình...và chắc chắn là tôi sẽ thích lái qua những con đường mà ngày trước L đã lái qua, có tôi ngồi bên cạnh, chỉ chỗ, cần nhân này nọ.... Chắc là vợ L cũng đã và đang có những cảm nghĩ như tôi thôi ?

Tôi nghĩ đến người bạn mới quen mà bấy lâu nay luôn ra vào nhà thương, luôn ở bên giường bệnh của chồng, chăm sóc và khẩn cầu cho chồng mau bình phục.

Tôi chạm được câu hỏi: **trong những ngày tháng có bên nhau, liệu có ai thật sự biết trân quý món quà mà Trời Đất đã ban cho mình không? Món quà mà cũng chính mình lựa chọn và yêu thích ?** Chắc chắn là có chứ, yêu lắm chứ, thương lắm chứ và đã hạnh phúc với nhau lắm chứ!. Vì nếu không thì làm sao gọi đây là đôi đép đi chung cuộc hành trình, đôi đũa cùng gắp được thức ăn, nếu không thì sao gọi là chồng, sao gọi là vợ, sao gọi là người anh yêu dấu, người em thương mến. Và trong khung trời yêu thương lãng mạn , đầy hạnh phúc đó chắc chắn cũng có một đôi lần vẩn lên vài đám mây đen của giận hờn, bất hòa khó chịu hoặc luôn cả có những ý nghĩ muốn cắt đứt, vứt bỏ đi cho xong một gánh nặng tưởng không kham nổi! Cái lẽ „Yêu nhau lắm thì cắn nhau đau“ là vậy ! thường thôi.

Nhờ có Thầy có bạn, có những phương pháp tu tập, hướng thiện, ta biết ngồi thật yên, dừng lại, kiểm soát được những cảm xúc trong ta với từng tình huống, và nhất là năng lượng Chánh Niệm giúp ta ý thức và tỉnh giác nhận diện ra đằng sau những đám mây đen vẩn vù kia là cả một mặt trời nóng bỏng niềm tin cho một hạnh phúc chân thật và đem về vàng trắng mát sẽ lộ bóng trong ngàn khi thật sự hồ tâm ta tĩnh lặng..và rồi những giây phút giận hờn, cãi vã, khất khe, bực bội sẽ tan theo mây khói, mặc dù chúng cũng đóng một vai trò không kém quan trọng trong hạnh phúc của ta.

Suy niệm về cái ngắn ngủi của cuộc đời, về thời gian con người có với nhau trên hành trình ngắn dài tùy duyên phận giúp ta có một cái nhìn tích cực hơn, biết trân quý những giây phút có bên nhau. Trong mái ấm gia đình, thì những bữa cơm rộn rã tiếng cười vui, những buổi trưa hè nóng bức ngồi ngoài hiên đón từng cơn gió nhẹ, cũng như những buổi tối ấm cúng bên nhau...ô! hạnh phúc gì bằng.

Bức tranh cuộc đời chúng ta đầy những sắc màu đen, đỏ, trắng, vàng, hồng, nâu, xanh, xám rất là linh động mà nếu thiếu bất cứ một chấm phá nào cũng làm cho bức tranh mất đi giá trị và nét đẹp nghệ thuật tuyệt vời của nó. Tóm lại, nếu suy về sự chết giúp ta sống cho ý nghĩa cuộc đời, thì những suy nghĩ về những giây phút ngắn ngủi của cuộc đời cũng đem lại cho ta những động lực mới giúp vượt qua những bất hòa, những thử thách, kể cả những đau thương gây ra do những bất đồng và khác biệt về tâm lý, về tâm sinh lý, về học thức, về tôn giáo, về ảnh hưởng giáo dục gia đình để sự hiểu biết, thông cảm, chấp nhận và thương yêu giữa người và người ngày càng thêm khăng khít, và hài hòa.

Tôi xin khép lại những suy tư của mình bằng những lời khuyên sau đây:

„

Này người giàu sang bậc nhất
tha phương cầu thực xưa nay
hãy thôi làm thân cùng tử
về đi tiếp nhận gia tài

Hãy dâng cho nhau hạnh phúc
và an trú phút giây này
hãy buông thả dòng sầu khổ
về nâng sự sống trên tay „

(Châu ngọc Pháp Hoa – Thích Nhất Hạnh)

Bông Lục Bình. Cuối Hè 2019

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html> [**=bấm vào**]

www.vietnamvanhien.org

